

Tractatvs De Pensionibvs Ecclesiasticis

Tonduti, Pierre François de

Lugduni, 1671

Cap. XLIV. Secunda pensionis super beneficio iam aliæ pensione grauato
reseruatio nulla est si in ea anterioris illius pensionis non fiat expreßio,
dummodo prima illa pensio non sit nulla aut ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98356](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98356)

116 Petri Francisc. de Tonduti Sanlegerij

& decif. 143. n. 1. Burat. decif. 53. n. 2. & ibi Additio.

Sed notandum est, quod Gigas dicta quest. 19. proponit casum in fortioribus terminis, videlicet quando per Sedem Apostolicam fuit dispensatum super eo qui patitur defectum natalium, ut eo non obstante possit habere beneficia cum cura, & sine cura, & alia quaecunque: & querit utrum hoc casu talis sic dispensatus possit obtinere pensiones super beneficiis: quæ dispensatio favorabilior est ipsi dispensato propter vim illius dictionis, quacunque, cuius natura est, ut omnes casus comprehendat, ut tradit Barbosa. de dictionibus cap. 317. & pluribus similibus probat Gig. dicto loco. Ideo quamvis in questione 18. existimaverit dispensatum ad beneficia simplicia, & curata, non censi dispensatum ad obtinendas pensiones; tamen in questione sequenti, nempe quest. 19. in fine, dicit quod si esset Iudex, ipse indicaret, dispensatum ad Ordines & ad beneficia, esse capacem Ecclesiasticæ pensionis. Sed in casu questionis 18. in qua fundat suam conclusionem in natura dispensationis, quæ est odiosa & strictè intelligenda, Rebuffus dicit quod fortè contrarium est verum. Et sanè pro Rebuffi sententia, ut scilicet saltem ex æquitate & præsumpta mente Summi Pontificis, quando incapax fuit dispensatus ad beneficia, censeatur etiam dispensatus ad obtinendas pensiones super beneficiis, magnæ apud me considerationis est ratio: 18
† quia eum verum sit & receptum, eum, qui propter defectum natalium dispensatus fuit ad Clericatum, censi per consequens dispensatum ad obtinendas pensiones Ecclesiasticas, ut per Rotam decif. 425. part. 1. divers. post Gomef. ad Regul. de Annali, quest. 21. in fine, Lupus de illegit. comment. 1. §. 3. num. 28. & 29. post Paleot. quem allegat 19
de nothiis & spuriiis quest. 58. † ubi dicit quod licet si Summus Pontifex concedat illegitimo facultatem promovendi ad omnes Dignitates, non trahitur dispensatio ad beneficia, nisi facta speciali illorum mentione, ex Felino in cap. veniens, columna 1. de accusat. Marfil. singul. 193. incipit, Bastardus: Tiraquell. de Nobilitat. cap. 15. tamen pensiones quæ super fructibus beneficiorum assignantur, & non in titulum Sacerdotis constituuntur, defectum Natalium patientibus assignari possunt: & ex eo quod ad Clericatum dispensantur, censeatur etiam ad obtinendas pensiones Ecclesiasticas dispensati: † & eo ipso quod illegitimus 20
obtinere Clericatum, sine dubio capax est pensio-

nis absque alia dispensatione; non enim alia ratione accedat à pensionibus obtinendis, nisi quia Clericus esse non potest: Garf. de benef. part. 1. cap. 5. num. 116. & ibidem Rota per eum allegata, Seraphin. decif. 1264. num. 2. † Et propterea omnino tenendum est, omisso omnibus contrariis, illegitimum dispensatum ad Ordines & ad Clericatum, censi dispensatum ad obtinendas pensiones Ecclesiasticas; ut reiecta contraria Gigantis opinione censuit Rota apud Merlin. decif. 278. n. 2. Burat. decif. 53. n. 2. Coccin. decif. 31. n. 8. Gambar. de Legato, lib. 6. num. 28.

Hinc sequitur argumentum inevitabile, quia 21
illegitimus dispensatus ad beneficia, ex necessaria consequentia debet esse dispensatus ad obtinendum Clericatum, cum beneficia non possint conferri laicis, sed solis Clericis, saltem consuratis: cap. cum adeo, de rescript. cap. ex literis, de transact. Rebuff. in prax. part. 1. tit. de Cleric. & à quibus, &c. num. 4. † Atqui dispensatio alicui concessa, comprehendit omnes species inclusas, & eas quæ veniunt in necessariam consequentiam; Cardin. Ottobon. decif. 46. n. 14. ubi dispensatus super ætate, censeatur etiam dispensatus ad fructus ex beneficio percipiendos; Pyrr. Corrad. de dispens. lib. 1. cap. 5. num. 19. Abb. in cap. quia tantum, num. 4. de prebend. Felin. in cap. postulasti, n. 10. de rescript. Rebuff. in prax. tit. de dispensat. de non promovend. num. 55. Sanch. de matrim. lib. 8. disput. 1. n. 19. † qui 24
dicunt, ideo dispensatum ad plura beneficia, tacite videri dispensatum à residentia in vno ipsorum: Gloss. in cap. non potest, in verbo, retinere, de prebend. in 6. cap. si quis in clero, in verbo, solemnibus, 17. quest. 1. Ripa in cap. ad aures, de rescript. num. 43. Gambar. de potest. Legati, lib. 10. num. 230. † eadem 25
que de causa si dispensetur eum minore ut beneficium parochiale obtineat, censeatur quoque dispensatus ut intra annum promoveri non teneatur: Card. Ottobon. decif. 58. num. 12. Gambar. loco cit. num. 231. Corrad. in prax. dispens. lib. 1. cap. 5. n. 20. † Et qui dispensatus est ad percipiendum fructus 26
in absentia, censeatur quoque dispensatus ut professionem Fidei non emittat intra tempus à Concilio præscriptum; Corrad. ibidem, num. 23. Garf. de benef. part. 3. cap. 3. num. 77. Ex quibus sequitur, illegitimum dispensatum ad beneficia, ex necessaria consequentia censi dispensatum ad obtinendum Clericatum, quo obtento, non indiget alia dispensatione ad obtinendas pensiones Ecclesiasticas.

C A P V T XLIV.

ARGUMENTVM.

SECUNDA pensionis reservatio nulla est, si in ea non fuerit facta expressio alterius pensionis anterioris super eodem beneficio impositæ; dummodo prima pensio non sit nulla, vel inefficax, aut non exigibilis. Primam pensionem validam esse, aut exigibilem, probare tenetur ille, qui secundam ex hoc capite non factæ illius mentionis impugnat: Quæ nullitas oritur ipso iure, adeo ut per obitum Pensionarij, aut extinctionem subsequutam primæ pensionis, secunda non conualescat; nec excusetur impetrans, quamvis alleget ignorantiam; etiamsi Motu proprio Summi Pontificis secunda fuerit imposita. Quibus clausulis mederi possit huic nullitati. Quid si reservatio primæ pensionis fuerit facta sub conditione, siue illa purificata fuerit, siue non.

SYMMA

Tract. de Pension. Eccles. Cap. XLIV. 117

SUMMARIVM.

23 *Præiudicium Minoris, & Ecclesia considerari debet, licet sit dubium & possibile tantum.*

- 1 *Pensio secunda nulla est, si in ea non fuerit facta mentio pensionis antecedentis super eodem beneficio imposita.*
- 2 *Secunda Gratia non valet, si in ea non fuerit facta mentio prima, maxime in beneficialibus.*
- 3 *Intellige ut locum habeat, quando prima Gratia non fuit acceptata, tunc enim perinde habetur ac si non esset: ideo in concessione secunda pensionis non est necesse illius mentionem facere.*
- 5 *Onus probandi antiquam pensionem fuisse validam, incumbit ei qui secundam ob defectum expressionis huius impugnat.*
- 6 *Sive prima pensio sit perpetua, sive non, debet illius mentio fieri in impetratione secunda.*
- 7 *Ampliat ut procedat, siue obtinens secundam sciuerit, siue ignorauerit adfuisse anteriorem.*
- 8 *In defectum expressionis prima, verius est secundam esse ipso iure nullam.*
- 9 *Secunda pensio nulla ob non expressionem prima, non reuoluitur per extinctionem prima subsecutam.*
- 10 *Nullitas secunda pensionis ob non expressionem prima super eodem beneficio imposita locum etiam habet in concessione facta Motu proprio.*
- 11 *Si prima pensio fuerit Summo Pontifici exposita diminuitur, pensio secunda non amittitur in totum, sed tantum in excessu, siue de reservatione, siue de translatione agatur; quia agitur de re diuina.*
- 12 *Quibus clausulis appositis censeatur facta legitima prima pensionis mentio in impetratione secunda.*
- 13 *Per clausulam, dummodo hæc pensio medietatem non excedat, & remaneant Reçtori 50. vtrum sufficienter dicatur factam fuisse expressionem pensionis anterioris.*
- 14 *Non presumitur, Papam in dubio voluisse Ecclesiam duplici onere pensionis grauare; sicut nec testator heredem duplici dotis solutione onerare.*
- 15 *Quando prætendens pensionem esse validam non obstante defectu expressionis antiquæ super eodem beneficio imposita, probat primam esse inutilem, aut inexigibilem, stante illa clausula, dummodo medietatem non excedat, obtinere debet pro validitate.*
- 16 *Onus probandi validitatem & exigibilitatem prima pensionis, hoc casu ad eum, qui secundam impugnat, pertinet, etiam si sit reus.*
- 17 *Sola supplicatio cum extinctione prima pensionis non probat illius validitatem.*
- 18 *Extinctio prima pensionis non præiudicat Tertio, sicut nec solutio illius spontanea facta per Titularem successoris in beneficio præiudicare potest.*
- 19 *Quando prima pensio fuit reueruat a sub conditione, quæ tempore concessionis secunda fuerat purificata, reddit secundam nullam, si de prima mentio facta non fuerit.*
- 20 *Si pensio anterior sit conditionalis conditione suspensiva, quæ tempore secunda non fuerit purificata, vtrum secunda pensio sit nulla ob non expressionem prima.*
- 21 *Conditionum aliqua sunt suspensiva, & alia resolutiva, & quis sit illarum effectus.*
- 22 *Concluditur probabilius esse, quod prima pensio, quamvis conditionalis conditione suspensiva, debeat exprimi in impetratione secunda.*

Conclusio generalis est; pensionis reservatio-
nem nullam esse & subreptitiam, si in ea non
fuerit facta mentio, & Summo Pontifici exposi-
tum, quod super eodem beneficio iam alia pen-
sio erat imposita; quia si Summus Pontifex fuisset
informatus de illa pensione anteriori, difficiliter
hanc posteriorem concessisset: certum autem est,
Gratiam omnem esse subreptitiam, in qua non
fuerunt narrata omnia, quæ concedentem diffi-
ciliorem reddidissent: cap. dudum, de elect. cap. super
Literis, cap. postulasti, de rescript. Menoch. de arbitr.
casu 201. num. 24. † Vnde hoc generaliter consti-
tutum est, Gratiam, vel concessionem secundo
loco factam, esse nullam, si in ea non fuerit facta
mentio prima. Iason in l. nec damnosa, num. 3. C. de
precib. Imp. offer. & in l. 2. in fine, C. si contra ius, vel
utilit. public. Tusch. litera G. conclus. 56. num. 2. &
6. & Litera S. conclus. 729. num. 1. & 9. Put. decis.
240. num. 1. lib. 1. in correct. Rota diuers. decis. 91.
num. 3. part. 3. lib. 3. vbi dicitur hoc procedere in
quibuscunque concessionibus, & maxime quando
agitur de Gratiis beneficialibus; Barbof. in cap.
veniens 19. num. 4. de prescript. Burat. decis. 421. n. 2.
Rota decis. 46. num. 7. part. 5. recent.

Sed hoc intelligendum est, † ut locum habeat, 3
quando prima Gratia est valida, alioqui de ea fieri
non debet mentio in secunda: Felin. in cap. ex tenore,
num. 2. de rescript. quem sequitur Menoch. de arbitr.
cas. 203. num. 32. Verall. decis. 217. num. 2. part. 2.
† Vnde in hac pensionum materia decusum fuit 4
non esse necessarium, ut in secunda reservatione
pensionis fiat mentio prima, quando prima vicio
nullitatis laborat: Verall. decis. 301. num. 2. p. 2. &
311. num. 4. 312. num. 2. ead. parte Add. ad Mohed.
decis. 11. de locat. alias decis. 250. Lötter. de re benef.
lib. 1. quæst. 38. num. 61. Idem dicendum est, si prima
pensio non habuit effectum quia non fuit accep-
tata. Paris. de resignat. lib. 6. quæst. 2. n. 52.

Quod adeo verum est, ut onus probandi validi-
tatem antiquæ pensionis incumbat illi, qui dat de
nullitate secundæ pensionis, ob non factam ex-
pressionem primæ: Rota decis. 666. num. 3. part. 2.
recent. vbi alia decisiones allegantur: & propterea
eum in constitutione pensionis appositum fuisset
decretum, quod prima illa pensio esset nulla, nisi
realiter, & cum effectu persolveretur; Dubitatum
fuit, vtrum necessaria esset expressio illius primæ
pensionis in secunda: sed tamen fuit resolutum,
necessariam non fuisse expressionem, quia per con-
fessionem Partis constabat de vera & effectuali
solutione, ut apud Merlin. decis. 722. num. 10. quæ
est repetita in recent. decis. 169. num. 14. & sequentib.
maxime quia clausula, quod pensio realiter & effe-
ctualiter solui deberet, apposta erat ad euitandas
fraudes, & in fauorem successoris in beneficio,
& ideo non debuisset in eius odium retorqueri.

Et prædicta ampliantur ut procedant, siue 6
prima pensio sit temporalis, siue perpetua; quia
utroque casu eadem ratio militat, ne scilicet
Summus Pontifex eandem Ecclesiam duplici one-
re grauare vouerit. Verall. decis. 312. n. 2. part. 2.
Paris. de resignat. lib. 6. quæst. 2. num. 47.

Item procedunt, siue impetrans sciuerit pri-
mam adesse pensionem, siue ignorauerit; quia in
hoc non attenditur intentio Partium, sed Summi
Pontificis, qui non censetur Ecclesiam duplici
onere grauare voluisse, nisi hoc illi fuerit exposti-
tum

tum: cap. mandatum, de rescript. Oldrad. conf. 22. n. 4. Paris. conf. 5. num. 134. lib. 4.

- 8 An verò hoc casu ob non factam expressionem primæ pensionis impositæ super eodem beneficio, secunda sit nulla ipso iure, an ope exceptionis? In hac quæstione Gambar. in tract. de potest. Leg. lib. 6. num. 133. existimavit non oriri nullitatem ipso iure, quia illa nunquam producitur nisi per legem exprimitur: sequitur Paris. de resignat. d. lib. 6. quæst. 2. num. 61.

Contrarium tamen verius est, nempe hanc secundæ pensionis reservationem, non facta expressione antiquæ, esse nullam ipso iure, ut tueretur Cassador. decis. 3. num. 5. & decis. 4. num. 5. de pensionib. Crescent. decis. 1. num. 1. & 3. de reb. Eccles. non alienand. Lotter. de re benef. lib. 1. quæst. 38. num. 59.

- 9 † vbi propterea concluditur, quod si prima pensio cesser per extinctionem, vel alio modo, non reuiuiscit secunda.

- 10 Item supradicta procedunt, etiam si agatur de pensione reseruata Motu proprio, adhuc enim nulla est secunda pensio, non facta expressione primæ: Cassador. d. decis. 3. num. 4. de pens. Gig. de pens. quæst. 29. num. 4. quia Motus proprius non operatur vbi adest defectus intentionis Summi Pontificis. Barbof. de claus. cap. 79. num. 50. Rota decis. 656. num. 4. & 7 part. 2. recent.

- 11 Cæterum dubitari potest, si Summo Pontifici facta fuerit primæ pensionis mentio diminutæ, & non integraliter, vtrum secunda pensionis reservatio sit in totum nulla! an verò locus sit illius reductioni ad ratam quantitatis expressæ? Resoluendum est non esse nullam, sed reducendam ad proportionem ratam antiquæ pensionis narratæ. Ratio est, quia cum pensio sit diuidua, catenus sustinetur quatenus vera onerum expressio facta est: Cassador. decis. 4. num. 4. de pensionib. Gigas quæst. 35. num. 8. Mantie. decis. 153. num. 1. & sequentibus, vbi dicitur hoc procedere tam in reservatione, quam in translatione pensionis; quia in rebus diuiduis, vtile per inutile non vitiatur: atque ita decisum fuit apud Merlin. decis. 721. num. 5. & 6. & decis. 169. part. 7. recent.

- 12 Supradicta omnia vera quidem sunt, si Papæ nec in genere, nec in specie expositum fuit adesse alias pensiones impositas super eodem beneficio: sed si in genere narratum fuisset alias adesse pensiones super illo impositas, apponeretur illa clausula, dummodo præsens, & alia omnes simul fructuum medietatem non excedant; & tunc Gratia esset valida, vera existente conditione, quamuis anteriores pensiones specificè narratæ non fuerint: Lotter. d. lib. 1. quæst. 38. num. 62. Verall. decis. 296. part. 2. Paris. d. lib. 6. quæst. 2. num. 52. versic. limitata tertio. Et faciunt tradita per Boët. decis. 161. num. 4. versic. & præcipue quando in secundis Literis: vbi idem dicit quando in secundis Literis apposita est clausula, etiam si pro alio scripserimus, aut alia clausula derogationem importans.

- 13 Et circa hanc resolutionem fuit aliàs dubitatum, vtrum Regula illa generalis, quod pensio etiam Motu proprio Pontificis assignata, nulla est, non facta mentione alterius pensionis antea impositæ, locum habeat quando Papa in suo rescripto restrinxit pensionem per illam clausulam, dummodo pensio medietatem non excedat, & remaneant 50. pro Rectore, cum ex hoc Papa videatur satis cogitasse de omnibus & quibuscunque oneribus super beneficio impositis, & per consequens de pensione anteriori: & ideo non fuerit

neceffe alias pensiones exprimere: nihilominus tamen fuit resolutum, quod ex illis clausulis non est sufficienter facta expressio pensionis anterioris, nisi aliunde constet de certa scientia Papæ: † quia in dubio, non præsumitur Papam voluisse Ecclesiam duplici onere grauare: cap. mandatum, cum duobus sequentibus, de rescript. & ibi DD. cap. duobus, eod. tit. in 6. Et facit à simili bonus text. in l. Titia, §. qui inuita filia, ff. de leg. 2. ibi, non enim est verisimile, parum duplici prestatione dotis filium eiusque heredem onerare voluisse, & l. qui dotem à matre, in fine, ff. de dote preleg. ibi, nisi manifestè uxor docuisset eam testantis voluntatem fuisse, ut onerare heredes duplici prestatione dotis uellet. Et hæc resolutio confirmatur quoque ex eo, quod illa clausula, dummodo &c. superius expressa, fuit apposita non ad fauorem Pensionarij, sed potius ad fauorem ipsius Titularis; & per consequens non debet in illius odium retorqueri: l. quod fauore, C. de legibus: Vnde dum præsupponitur alia esse onera beneficij, debet intelligi de oneribus intrinsicis quæ adherent beneficio, quæ Papæ possunt esse incognita; non autem extrinsecis, ut sunt pensiones: Mantie. decis. 93.

Præterea quod superius num. 5. dictum fuit, illud qui pensionem nullam esse prætendit ob non expressionem antiquæ pensionis, teneri probare primam pensionem esse validam: ampliatur, ut teneatur etiam probare illam fuisse vtilem & exigibilem, quando adhibita fuit prædicta clausula, dummodo pensio medietatem fructuum non excedat, & 50. remaneant Rectori beneficij: quia ille, qui dicit pensionem esse nullam, tenetur probare suam intentionem: † & per consequens debet docere, quod per primam pensionem fructus beneficij ita diminuuntur, ut excedat medietatem fructuum, & quod non remaneant 50. pro Rectore, etiam si id opponat per viam exceptionis, cum hac exceptione fungatur partibus actoris, & hoc sit fundamentum eius intentionis, l. 2. leg. in exceptionibus, in princip. ff. de probat. l. 2. §. 1. ff. de dol. mal. except.

Vnde cum secunda pensio possit annullari ex capite non expressionis primæ, hoc debet intelligi de prima non solum valida, sed etiam efficaci, & exigibili; ita quod per eam fructus ultra medietatem à Summo Pontifice consideratam minuuntur; ut decisum fuit apud Mantie. decis. 111. num. 3.

Neque sola supplicatio pensionis, & eius extinctio per solutiones anticipatas, & consensus in dorso Literarum sufficeret ad pensionis validitatem probandam, nisi doceretur de Clericatu primi Pensionarij, quando in supplicatione dictum fuisset, primam pensionem soluendam postquam Pensionarius charactere Clericali fuerit insignitus.

Nec sola extinctio pensionis antecedentis facta post obtentionem secundæ, in qua facta non fuit mentio primæ, conualidaret secundam pensionem: quia ut supra ostensum fuit; nullitas ista de qua agitur, talis est, ut secundæ pensionis impetratio sit nulla ipso iure ex defectu intentionis Pontificis reservantis: ut probat Boët. d. decis. 62. num. 2. vbi hoc ampliat locum habere, quamuis Titularis uellet secundam pensionem soluere, cum non sit in potestate negligentis, vel maligni validitas, seu inualiditas pensionis, in præiudicium successoris: cap. veniens, de transact. cum non deceat Gratiam Principis esse Tertio damnosam:

Tract. de Pension. Eccles. Cap. XLIV. 119

nosam : cap. super eodem de offic. Deleg. l. 2. §. merito, cum sequent. ff. ne quid in loco publico.

- 19 Ultimo quod dictum fuit, videtur locum habere dumtaxat in reservatione secundæ pensionis pura, non autem conditionali; propterea in casu aliâs deciso, in quo supponebatur primam pensionem fuisse impositam, exigendam tamen post obitum Rectoris, cum conditio nihil ponat in esse: l. cedere diem, ff. de verbor. signif. & perinde est, ac si dictum fuisset pensionem reservari in casum quo Pensionarius Rectori superuixisset, & ante obitum Rectoris non poterat dici quod pensio illa prima gravaret Ecclesiam. Super qua difficultate fuit resolutum apud Mohed. decis. 11. de locato, quod debuerat fieri mentio primæ pensionis, quamvis fuisset reservata sub conditione, ex eo quod Titularis sub cuius mortis conditione pensio fuerat reservata, erat mortuus tempore secundæ pensionis; & sic conditio erat purificata, & per consequens secunda pensio vitio nullitatis laborabat: 20 † sed si conditio mortis ipsius Titularis nondum fuisset purificata, maior fuisset difficultas; quam ibidem Mohed. non resoluit; quia cum prima pensio fuisset reservata sub conditione suspensiva, illa impedit oriri effectum primæ pensionis, & perinde est ac si nulla adfuisset pensio; † cum hæc sit differentia inter conditionem suspensivam, & resolutivam: ut illa impediat ortum actionis, hæc verò non impedit; sed ipsam actionem post eius ortum resoluat: Gloss. in l. 2. ff. de in diem addict. Bartol. in l. 1. ff. de condit. & demonstr. num. 9. versic. 21 tertia differentia est: cum aliis allegatis per Meno-

chium conf. 262. n. 10. & per Paris. consil. 5. num. 12. vol. 4. ubi pensio fuerat assignata sub conditione resolutiva, cuius natura est, ut per eam non impediatur effectus dispositionis, sed dumtaxat resoluatur, quando conditio advenit; quod secus est in suspensiva, ante cuius purificationem nullus producitur effectus dispositionis, sed omnia in suspensio manent: ut copiose probat Paris. loc. cit. d. n. 12. & sequent. Quam difficultatem non 22 resoluit ibi Rota: † sed tamen videretur probabilius, quod licet prima pensio sit sub conditione reservata, nihilominus tamen quia conditio posset evenire, & sic beneficium contra legis & Pontificis intentionem duplici onere prægaurari, illa possibilitas præiudicij videtur sufficiens ad obligandum Pensionarium, ut de ea in sua promissione mentionem faciat; † adinstar Minoris (cuius privilegia competunt Ecclesiæ) qui non solum restituitur in integrum adversus damnum præsens, sed etiam adversus illud quod evenire potest, etiam si dubium sit; ita ut ad hoc sola damni possibilitas sufficiat: Fulgos. in l. nam & postea, §. si minor, n. 4. ff. de iureiur. Abb. in cap. pervenit, in ne. de arbit. Crauer. conf. 192. n. 4. Odd. de restit. in integrum, quest. 4. art. . n. 36. & in iure certum est quod etiam pro damno quod timeretur, Iudex providere debet: totò tit. ff. de damn. infect. Ideo videtur quod etiam si Ecclesia gravetur pensione anteriori conditionaliter imposita sub conditione suspensiva, nihilominus de ea mentio fieri debet propter præiudicium Ecclesiæ, quod in futurum evenire potest: saluo cuiuslibet meliori & saniori iudicio.

CAPUT XLV.

ARGUMENTVM.

DE Regressu concesso resignanti ad beneficium resignatum, quando resignatarius arguit pensionem super beneficio resignato impositam de nullitate, aut quando recusat soluere pensionem; & quid hac in re obseruetur in Gallia? Regula proponitur cum suis Ampliationibus, & Declarationibus, quomodò verum sit, resignantem excludi à regressu, aut reductionis pensionis electione, quando reservatio certæ summæ facta fuit cum clausula, & non aliâs. Incapax beneficii an possit super eo intentare regressum? Illo autem concesso, utrum Titularis recuperet omnia iura antiqua, & sedem? Et quæ sit differentia inter Accessum, Ingressum, & Regressum.

SVMMARIVM.

- 1 Si resignatarius non soluat pensionem, datur resignanti regressus ad beneficium resignatum.
- 2 In Gallia datur regressus ob non solutam pensionem vigore iuris communis.
- 3 Donator potest ingredi ad bona donata, & illorum dominium assequi, si alimenta per eum reservata non præstentur.
- 4 Resignatio facta, reservata pensione, & non aliâs; resolvitur ex defectu conditionis, si pensio non solvatur.
- 5 Gratia reservationis pensionis cum clausula, & non aliâs; annullatur, si regressus corrumpatur.
- 6 Regressus conceditur resignanti tam si agatur ad nullitatem pensionis, quam si in solutione pensionis resignatarius deficiat.
- 7 Pensionis debitor non solvens pensionem, facile ad-

- mittitur ad purgationem more ad evitandum regressum.
- 8 Ampliatur primò Regula concedens regressum, ut locum habeat etiam in successore, vel resignatario resignatarij.
- 9 Ampliatur secundò, etiam si opponeretur Pensionarium esse peritum.
- 10 Ampliatur tertio ut procedat, quamvis reservatio pensionis non fuerit facta eodem tempore quo resignatio, dummodo infra biduum.
- 11 Ampliatur quarto, etiam si reservatio pensionis facta fuerit super aliis beneficiis non resignatis.
- 12 Accessus, & Regressus sunt duo incompatibilia.
- 13 Intellige hoc procedere, quando conceditur super eodem beneficio; secus si super diversis.
- 14 Ampliatur quinto, ut Regressum intentans non teneatur docere de suo bono iure.

15 Ampliatur